

THƯ CHUYỂN ĐẠO CHO MẸ HIỀN

1

Kính gửi Má và các em thương nhớ.

Lâu nay cũng khá lâu, con đi tu, không có biên thư về hỏi thăm sức khỏe Má và các em. Mong gia đình thông cảm. Không biết dạo này sức khoẻ Má ra sao, hằng đêm con thường hướng tâm cho Mẹ, bình yên ít bệnh hoạn sống lâu. Con có gặp cô hai H nhà thuốc tây Ph H. Nghe Cô hai kể, Má cũng khỏe và hành thiện, con cũng mừng. Má và các em, ở nhà coi lại thư từ con gửi về đọc cho kỹ, mà áp dụng hành thiện, trong thực tế hằng ngày, từ từ sẽ giác ngộ và hiểu chiều sâu của đạo thiện. Sau này sẽ thành đạt.

Tại sao con người ta phải tu và tu để được gì?

Tu phải đạt được gì thì mới tu, tu mà không đạt là tu không có đàng hoàn, thì làm sao chỉ người khác họ tu. Con người ta có cái trí khôn, trí khôn là cái hồn mình thông minh và sáng suốt.

Muốn có trí thông minh và sáng suốt thì mỗi ngày mình phải luyện cái tánh thật thà là tu thân. Phương pháp tu Vô Vi, cái tánh thật thà là chơn lý, mà người ta tìm chơn lý, mà người ta không hiểu thấu. Rồi mấy người tu cao, hoặc người học hành khôn ngoan hơn người thường, họ lợi dụng hai chữ; **chơn lý**, mà gạt người không tu.

Cái tánh thật thà và cái tâm thật thà đi đôi. Tâm và tánh thật thà là cái hồn đã ổn định.

Cái tâm mình đừng có nghĩ gì hết, thì mình mới thấy cái hồn của mình và của người khác.

Nửa sau này ai nấy cũng chết. Còn người tu, họ ráng tu cho đạt, khi còn sống. Thì ngay bây giờ họ phải thanh lọc cái tâm cái tánh cho trong sạch, là sự thành thật của chính mình. Thì nửa sau này họ chết, cái hồn của họ sẽ trở về cõi thanh nhẹ, về nguồn cội ở trên Trời, chỗ tây phương cực lạc, nên họ mới tu. Chứ tu để làm gì, mà không đạt thì vô ích.

Con có tu, có tới, thì mới biết và nhẫn lại. Còn người, tu không tới, lấy gì biết và lấy gì nói. Nên Con nhẫn lại ở nhà, nhớ tu. Sau này sẽ về Thiên Đàng hay nước Cực Lạc.

Không tu thì lý luận khùng

Tạo cho thiên hạ, tưởng mình thâm cao

Đem ra nói thuyết chuyện người

Tánh mình không thật, biết gì là tu

Cái pháp môn tu thân này, nó tu nhanh lắm, mà trở ngại rất nhiều. Tại sao?

Tại vì thực hành nhiều, chứ không có lý thuyết. Thực hành nhiều thì giác ngộ nhanh hơn.

Giác ngộ là sao?

Là thấy mình sai nhiều quá. Ăn năn sám hối sớm. Sám hối sớm những hành động bê trễ của mình là giác ngộ. Có gì đâu mà khó, nghe người khác nói giác ngộ là Má sợ. Má nghĩ không đạt,

Má nghĩ chỉ có vị hoà thượng tu mới đạt, còn mình không đạt. Má sẽ giác ngộ và đạt, nếu Má hành theo lời con giải thích. Để khỏi tốn thì giờ cho Má. Bây giờ Má muốn tu cho thành đạt, Má không biết vị Thầy nào, chỉ lẹ cho Má tu, khỏi tốn thì giờ.

Con của Má tu, đã đạt được kết quả, không lẽ con gạt Má sao, người ngoài tu không thành đạt, họ sẽ gạt Má. Má không biết.

Nay nghe Con nói giác ngộ là ăn năn sám hối những hành động sai lầm của mình bằng thực chất. Mình mà ăn năn những hành động sai lầm của chính mình, thì mình thấy những người nào có tu, mà chưa có sửa những hành động sai lầm của chính họ. Thì mình biết liền, tại vì mình tu, mà mình có sửa sai, có sửa sai là giác ngộ, thì có gì đâu mà gạt Con được. Má hành sẽ đạt.

Một ngày tu, là một ngày ăn năn sám hối, những hành động và tư tưởng của mình. Thì một năm 365 ngày ăn năn sám hối đủ hết là hết tội. Tu là sửa, sửa là như vậy đó. Thì cái hồn của mình nó mới khôn, nó mới minh mẫn và sáng suốt.

Hồn khôn thì phải học thiền Mình minh mình giác, những điều Phật ban Phật ban chơn pháp thực hành Mình khai mình triển, những điều chơn ngôn

Phương pháp này là phải hành thiền ban đêm và niệm Phật, đi đứng nằm, ngồi, ngủ, ăn, và trong lúc làm việc 24/24. Thì mới hoá giải những tánh trần trược của mình.

Tại sao phải niệm Phật 24/24?

Khi mà mình bị thử tâm, thử tánh, trong lúc tu hành, coi mình còn tham tiền, tham sân, khen chê, sợ sệt. Thì mình niệm Phật ngay trong lúc đó thì mình sẽ vượt qua cái khổ ở đời đưa tới.

Tại sao Má phải niệm Phật?

Niệm Phật để thấy Phật ở trong Má, chứ không phải Phật ở trong chùa. Phật ở trên bàn. Mấy ngàn năm, người ta nhìn Phật bên ngoài. Mà không nhìn thấy Phật ở bên trong mình. Hôm nay con khai giảng ra cho Má thấy, Phật ở bên trong mình. Ai ai cũng có Phật ở bên trong, nếu biết vận dụng lời chơn lý này và dùng pháp môn này. Để khai triển Phật tâm và Phật tánh.

Không lẽ sau này ai nấy cũng thành Phật, mà đi tranh chấp hơn thua tiền bạc, sân si, mê chấp giận hờn với người khác.

Trong lúc mình tu, bên trên thượng giới, mượn người đối diện thử tâm, thử tánh mình, coi mình có thật sự, từ bỏ tánh tham sân đó chưa. Nếu mà tu không bỏ thì cứ thử đi thử lại hoài. Mà bỏ được thì học cái bài khác tiếp tục, đến khi nào cảm miệng lại, không nói thì thôi. Cái pháp môn này nói sao, là mình phải thực hành, y như lời nói mình, thì tu nó nhanh hơn các pháp môn học lý thuyết khác. " Khoa nào khoa nấy có khoa. Thích Ca truyền đạo, Di Đà truyền khoa" .

Tu tâm thì phải thực hành Để cho cái tánh, thức hồn thăng hoa Thử đi thử lại nhiều màn

Cho mình cải sửa, những gì trước ô

Tu cho đời bớt khổ và tâm tánh hiền lành.

Tu mình mới thấy mình ngu si quá đỗi, khi mà mình từ bỏ được tam độc như là; tham, sân, si, thì mình thấy, những người còn tham sân si làm sao được lên Thiên Đàng, sau khi chết.

Chắc chắn không tu, là thành ma, quỷ... Tu mà không dứt khoát Tham, sân, si, hỷ, nộ, ái, ố, dục và chết nhất, thì cũng bị đọa như thường.

Chín cái này người ta gọi là cây thước thiên xích đo lòng người tu.

Tu mà bỏ được 9 cái này thì nhập Niết Bàn Tây Phương Cực Lạc.

Bỏ được 9 cái này là dụng tâm không của Phật.

9 cái này, cũng còn gọi là " Cửu Trùng Đài". Và vượt qua "Cửu Trùng Đài".

9 cái này, cũng gọi là chín phương Trời. Và sau đó sẽ nhập vào mười phương của chư Phật.

Cửu Trùng Đài, nếu mà không vượt qua thì nó cũng là **chín tầng địa ngục**.

Có 9 cái này mà hành không xong thì khỏi tu. Mới đầu tập buông bỏ từ từ, sau đó dứt khoát 100%. Khi mà dứt khoát 100% rồi thì là thanh bạch, sao không thành đạt, mà về cõi tây phương. Ráng niệm Phật, để đạt được kết quả.

Tu phải ngậm miệng lại và tịnh khẩu 24/24 đừng có nói cái gì hết. Đó là lúc học nhịn nhục, học được hai chữ nhịn nhục thì té ra là Giác Ngộ. Từ đó mà cứ nhịn nhục hoài, nhịn là phải nhục, mới thật sự là nhịn nhục.

Tu hành dứt khoát tánh tham

Phải hành mới thấy, nhiệm màu ở đây

Chín tầng địa ngục bước qua

Là nhờ sáu chữ, Di Đà truyền sang

Đường đi tới Phật là dùng tâm không như Phật dạy: là thực hành, rồi thì có kết quả, từ đó trên đường tu cái gì cũng không hết là được.

Trong khi học tâm không của nhà Phật thì mình tức lắm, nếu mà người nào nhịn được và niệm Phật ngay lúc đó thì có kết quả. Cứ thế thì niệm Phật hoài là mình tự phá ra và khôn lên, không dám nói nhiều nữa. Càng tu, càng thông minh, mặt sáng thì mới đúng. Ăn nói lễ phép, hiền lành, văn chương lưu loát, thi phú cao siêu thì là có ấn chứng của Phật truyền.

Phật truyền ấn chứng cho ai

Thực hành buông bỏ, những điều tham dâm

Xưa nay loạn động cũng vì

Quên mình là Phật, tại mê thất tình

Từ trước tới giờ con đã gởi hết những cái gì, trong tu học và khó khăn trên đường tu ra sao cho ở nhà nghiên cứu mà tu cho nhanh, bớt tốn thì giờ. Trên đường tu nó có kích động, mà mới tu, không biết mình sẽ làm sao. Con đã tháo gỡ được và nói lại cho

gia đình tháo gỡ trong chín cái nêu trên: Tham, sân, si, hỷ, nộ, ái, ố, dục và chết nhất, qua được chín cái này là thoát khổ.

Tu thì phải diệt tánh tham
Đừng cho nó muốn, nó ham chuyện đời
Tham tiền tham bạc tham ăn
Tham thanh, tham nhẹ, cũng là tham luôn

1. Tham lam.

Mình tu mình phải tự hỏi và tự trả lời là tại sao phải tham, và tại sao phải bỏ tham. Thì trí của mình nó mới mở. Trí của mình nó mở là bài học tham đưa tới như là tiền, tình, duyên nghiệp mình chịu khó chấp nhận và nhịn nhục đó là giải nghiệp khổ vì tiền, rồi tình, rồi duyên nghiệp. Cái chữ tham này nó có nhiều cái tham, như tham tiền, tham ăn tham nói, tham ngủ....

Cái này khó nhứt, ráng diệt luôn tham danh là tham chức vị.

Tu mà cũng muốn tham làm Thầy Cả cho lớn, để người khác nịnh mình, rồi ý mình sanh ra cái thích, thích cái này, thích cái kia.v.v. Chữ tham đây, không chỉ nói riêng về tham tiền. Người tham lam quá, sau này chết thì làm sao, về cõi Tây Phương Cực Lạc hay là cõi Thiên Đàng được.

Tự mình xét, thì mình cũng thấy. Lên Thiên Đàng hay xuống Địa Ngục.

Thế nên mình còn sống hiện tại bây giờ, mình có trí óc, mình phải thanh lọc trước khi mình chết.

Chưa tu thì tham, chứ chấp nhận tu, thì phải dứt khoát bỏ cái tham.

Bỏ được cái tham là bằng cách niệm Phật, khi cái tham nó đưa đến. Tu mà không biết bỏ tánh tham danh, thích, muốn. Tu mấy chục kiếp cũng không xong. Người ở trên Thiên Đàng không có ai đeo vào chữ: thích và muốn.

Muốn và thích là tham.

Bỏ luôn cái muốn và thích là cái không muốn, không thích là tâm không của nhà Phật.

Tu tới ngay cái chỗ này là dứt bỏ chuyện đời, làm thình, thì người khác họ thấy mình khờ khờ, ngu ngu là đúng. Vì mình học nhịn nhục, nên làm thình không nói. Vì nói ra sẽ bị động, thì làm sao chứng nghiệm, trong lúc mình thực hành, dùng tâm không và thực hành tâm không.

Thực hành nguyên lý tâm không
Người ta lại thấy, sao mình lại ngu
Ngu đây là dứt chuyện đời
Nhưng mà mình hiểu, đời đang thử mình

2. Sân hận, học sân hận thì cái bài sân hận nó đưa tới thì mình giải, giải bài sân là mình chấp nhận cái người làm cho mình sân lên. Nhưng mà mình tu mình thì không sân, nhờ áp dụng cái câu Nam Mô A Di Đà Phật ngay trong lúc đó. Và nhờ mình tha

thứ người ta, cảm ơn người ta tới, kích động mình, thử mình tu coi có bị vọng động không.

Nhờ cái tánh mình nhẫn nhục trì niệm Phật thì trí mình mở, thì cái tánh từ bi của Phật nó nằm ngay cái chỗ nhịn nhục, giải chữ sân hận, từ cái chữ thương yêu tha thứ, cảm ơn người kích động mình mà ra. Ngược lại mình thấy thương cái người làm cho mình bực tức, mà mình không tức. **Nếu không có họ thì lấy ai đo lòng mình.** Mở trí và tánh từ bi là vậy. Chứ tu hoài mà không mở trí, mở tánh từ bi, thì đừng tu.

Những người sân si, nóng nảy về già sẽ bị bệnh áp huyết, bệnh tim và bệnh lảng trí. Sân si, nóng nảy nhiều ngày. Cái luồng điện nóng nó tụ trong gan, trong tim rồi đưa lên thần kinh bộ óc mặt mày hung tợn tím ngắt, xanh dờn, thì sanh ra bệnh, rồi đi bác sĩ.

Bác sĩ phải bó tay luôn, vì bệnh này ai cũng phải có. Tốt hơn hết là mình tự trị. Muốn giải cái bài sân trên, cũng niệm Phật, khi nào bị người khác kích động mình. Học thực hành như vậy, cho nó nhanh. **Học ở trong động là như vậy, cái đó là vô tự chân kinh là kinh sống.**

Kinh sống là vô tự chân kinh mới thật là hấp dẫn và cao siêu trong tất cả các loại kinh.

Không cần đọc kinh như trong chùa mà mình cũng hiểu, làm thế nào để giải tánh sân si. Mình học thực hành thì mình nhớ luôn. Người ta nói sân si, mà không có phương pháp giải, thì cái pháp đó không hay. Còn cái pháp này đặng là giải ra liền, học nhanh hơn. Nhờ niệm Phật ngày và đêm 24/ 24 là vậy. Người đi trước giải được, nói lại người đi sau rõ ràng, không có dấu điểm.

Người nào họ chửi mình là họ đem của đưa cho mình, mình mà nhịn nhục được trong lúc đó thì mình mới thấy và lấy lại được sự thanh tịnh và sáng suốt, nhờ cái người chửi mình. Đó là lấy được của, của Ông Trời. Của Ông Trời có nghĩa là điểm.

**Tâm tu phải nhớ hành trì
Con đường trắc ẩn thử lòng người tu
Mình tu Trời Phật giúp hoài
Đem người tới thử coi mình đặng chưa**

3. Si Mê: Rồi mình tiếp tục giải cái chữ si mê, tại sao mình phải mê. Giải chữ si mê là như vậy. Ngu sao mà si mê, cái nào cũng tạm bợ, rồi một lúc thì hết, mê chỉ cho đại đột. Thí dụ mình mê ăn, miếng thịt bò đó ngon thiệt, nhưng mà người tu, họ không ăn, họ nhịn được, họ ăn chay. Khi mà họ nhịn, sự thèm khát đó thì té ra họ ngộ, nhiều người thèm ăn quá sanh ra ngu. Tại vì mình chỉ ăn tạm bợ, mình sống thôi, ăn miếng thịt bò qua cửa miệng. Xong xuôi đâu đó thì thú hết trơn, có gì đâu mà phải tham ăn, cho chúng cười. Mê nhà, mê của, nếu mà mình mê cái nhà này, rồi mình mê cái nhà khác. Riết rồi mình không có cái nhà nào là nhà của mình. Cái xác của mình còn mất, hưởng hồ chi cái nhà, người nào mua nhà nhiều thì khổ nhiều.

Một cái đã khổ vì cái tội tính toán, sanh thêm một cái nữa thì tính thêm nữa, riết rồi cái óc mình nó ngu, ăn không ngon, ngủ không yên, ba bốn cái nhà nó hành trong lúc ngủ, lúc ăn, rồi sanh ra bệnh rồi chết tức tối. Tại vì tánh tham lam chưa dứt.

Ba điều trên, tham, sân, si, con đã giải ra rồi thì Má và các em phải thực hành mới có kết quả. Rồi mình tiếp tục giải tiếp mấy cái kia.

Tu hành phải giải cái mê
Tới hồi nó thử tâm mình mê không
Tiền tình danh lợi bốn bên
Mình nên dứt bỏ tâm mình sáng lên

4. Ái. Giải chữ Ái. Khó nhất là chữ ái, có nghĩa là yêu thương. Tại sao tu mà bỏ cái chữ ái là thương yêu.

Nếu tu mà còn thương người này, yêu người kia, tức nhiên là mình còn ghét, còn phân biệt.

Còn mình không thương thì lấy đâu mình ghét.

Mình không phân biệt thì mình quán thông. Thì người nào mình cũng thương hết, đến nỗi kẻ hại mình, mình cũng thương, gì họ không hiểu, mình hại người ta là mình hại mình. Sau này người hại, có tâm xấu, gần chết thì lương tâm họ cắn rứt những điều gì, mà mình hại người ta khi trước, thì mình xuống địa ngục, thì thành ma quỷ. Nên tu, mình đâu có ghét ai, tâm từ bi là lòng thương yêu tha thứ kẻ hại mình chứ có gì lạ đâu, mà hù người ta, chỉ có nhà tu cao như Hòa Thượng mới có từ bi, còn người thường dân, không có từ bi, giáng tầm bậy, tầm bạ. Mấy cái ông tu cao, mượn danh từ, từ bi mà dọa nạt người không tu.

Trong cái lúc thực hành, giải cái chữ Ái, không thương yêu này, là mình đang thực hành tâm không của nhà Phật. Nó có cái gút mắc như thế này. Là mình thấy, mình muốn giúp cái người thân, kẻ bên mình, những điều gì mà mình cảm thấy giúp được. **Nhưng mà trong lúc mình thực tập tâm không thì mình không động, không làm cái gì hết.**

Khiến cái người đối diện là người thân mình họ không hiểu là mình đang thực tập. Họ cho mình tu ngu si, điên loạn.

Cố nhiên là sự việc kích động đó, nó xảy ra coi tâm của mình có động không. Nếu mà tâm của mình động theo, việc thương yêu giúp đỡ, như hằng ngày mình đã làm, thì sau này tâm mình sẽ động luôn.

Thì mình làm sao cứu giảm tình thế khác, nếu sau này trường hợp khác xảy ra. Như là chết chóc, nghèo đói, bệnh hoạn.v.v.

Còn như mình thấy việc đó, nó có xảy ra kích động thiệt, nhưng mà một chút thì cũng hết. Tự nó cũng sẽ giải quyết được, tội dạ gì, mình phải cuống cuống lên, rồi quẩn trí.

Bữa nay nó ngu, chứ ngày khác nó sẽ khôn, bữa nay nó chết, thay đổi cái xác tạm, chứ tương lai ngày sau nó sống, nó đầu thai lại cái xác khác, sướng hơn, như ở hiện tại là nó đang bệnh. Bởi vì cái linh hồn bất diệt, không có chết. **Người tu mở huệ rồi thì thấy** cái linh hồn không chết và bất diệt.

Muốn thực hành cái chữ Ái này thì mình mặc kệ, dụng tâm không nữa.

Việc gì xảy ra thì mặc kệ, tâm không ta cứ hành. Nửa sau này mình mới thương những người động loạn. Tại vì, họ không tu luyện phần hồn như mình.

Ái tình là chuyện thế nhân
Bữa nay thấy thích ngày mai ghét liền
Mình tu dẹp bỏ ái tình
Sau này mình mến mình thương rất nhiều

Đoạn trên là con giải dùm cho Má 4 phần rồi, sao đây con xin tiếp tục giải thêm 5 phần kể:

5. Hỷ: chữ hỷ có nghĩa là hỷ hả, khoái trá.
Tu mình phải giải cái tánh khoái trá này. Người đời người ta giỏi thì được người khác khen, mà người được khen thì khoái trá.

Khoái trá thì sanh ra cái tánh kiêu ngạo, kiêu ngạo là nguồn gốc của sai lầm. Họ khen tức là họ nịnh. Nên người tu họ rất sợ người khác khen. Khen người tu, họ cũng không mừng và chê người tu, họ cũng không giận. Mình đừng có khoái người ta khen, người ta khen bữa nay, chứ ngày mai họ chửi. Như mấy vị vua hay tổng thống. Bữa nay họ tưng bốc kêu bằng ông, chứ ngày mai là họ kêu bằng thằng. Bởi vì Ông tổng thống nào cũng tham lam và ích kỉ. Phải thực tập cái chữ Hỷ này khi nào người ta khen mình, thì mình làm thính.

Mình tu đừng có làm thầy
Người ta khen thưởng coi mình kiêu không
Dạy cho cái tánh nhẩn lòng
Hay mà không thích mới là người tu

6. Nộ: Rồi tới cái chữ Nộ.
Có nghĩa là hung nộ, **mình phẫn nộ** người ta để làm gì. Mình phẫn nộ người ta là mình phẫn nộ mình, không tin thì thử soi lại gương trong lúc mình phẫn nộ. Coi cái tánh mình ra sao, nó nhăn nhó khó chịu ích kỉ, xấu xí, già nua. Mình muốn giải cái này là mình chờ người khác, họ chọc tức, coi mình có giải được không, họ chọc mà mình không Nộ lên là qua được cái bài Nộ này. Mà muốn qua cái bài nộ này, ai nấy cũng dùng câu niệm Phật trong lúc họ chọc phá mình. Chỉ dùng câu niệm Nam, Mô, A, Di, Đà, Phật, nên người ta mới khuyên mình niệm Phật vô biệt niệm là vậy.

Mình niệm được rồi, thét mình quen, thì nửa sau này mình chết thì mình tự niệm, mà đi luôn khỏi có cần ông Sư nào tụng niệm giùm mình. Họ tụng giùm mình, thì mình cũng phải trả tiền. Mà chưa chắc gì, ông này ổng cứu được mình và cứu được ổng, nếu mà ổng cứu được ổng thì ổng cũng la làng lên rồi.

Mình cứu được mình, thì mình phải chỉ người ta chứ. Chứ đâu phải tụng kinh là cứu.

Cái chữ Nộ là mình phải thử và thực hành, qua được cái này là nhờ người ta chọc phá mình. Tu gặp kích-động và phản-động là vậy đó. **Không khéo thì mình cứ chấp hoại** người ta phá mình, thì tu hoại không tiến.

Trường hợp được người ta chọc phá mình, là mình nhớ lấy oán làm ân. Nhờ cái người chọc phá đó, mình mới có đức hạnh cao. Hoàn cảnh khó khăn là ân sư của mình là vậy. Mình học bằng thực tập là mình mau nhớ, tiến nhanh, khỏi cần đọc kinh chi cho mệt. **Học trong kinh vô tự là vậy, không đọc kinh mà hiểu kinh hết.**

Tâm tu phải giải lần hồi
Trí mình thông cảm, những điều bất an
Tạo cho mọi cảnh khó khăn
Giúp mình tháo gỡ, những gì nghiệp oan

7. Ô: Có nghĩa là đen tối, là nghĩ xấu, nói xấu, rồi làm xấu và còn sanh ra tánh chê và khen.

Cái tâm của mình đừng có nghĩ điều gì xấu là được. Cái trường hợp này cũng phải được thực hành thử qua chứ không có nói lý thuyết suông. Nhiều người nói lý thuyết suông ngay cái chỗ này.

Tôi không nghĩ xấu ai là được rồi, nói như vậy cũng chưa có chắc ăn. Muốn chắc ăn, phải bị thử và bị nhồi quả.

Thử người khác nói xấu mình mà mình thực tế và thực chất dứt khoát không giận, mà trái lại mình thương cho kẻ nói xấu mình mới là đúng. Chẳng hạn chuyện có, mà người ta nói không, chuyện không, mà người ta nói có. Mà mình không bao giờ giận. Thì mới đúng.

Thí dụ như vậy chuyện Quan Âm Thị Kính không có lấy ai, mà người ta du khổng là Ngài ăn ở với người đàn bà khác có con, trong lúc đó Ngài Thị Kính là gái, giả con trai đi tu. Sau khi người ta khám phá ra Ngài là phụ nữ, thì phụ nữ với phụ nữ thì làm sao có thai mà sanh con.

Tu mình phải chịu hàm oan và bị thử tâm như vậy đó, không nên nghĩ xấu bất kỳ ai. Dù người khác có ý, hại mình, người khác hại mình, là mình có dịp đo lường công phu, sự tu học của mình. Ai tu cũng phải trải qua trường hợp Ô này, không có chuyện có, chuyện không, thì mình làm sao quân bình tư tưởng. Quân bình tư tưởng là thành đạt.

Tu hành phải gặp nghiệt oan
Chuyện đời thế sự coi mình tính sao
Có không không có chuyện thường
Người tu chịu được những điều trái ngang

8. Dục. Dục tình mình phải giải luôn, muốn lên thiên đàng thì phải bỏ dâm dục. Có Thánh, Tiên, Phật nào mà dâm dục đâu. Ai tu Thánh, Tiên Phật cũng khuyên bỏ dâm dục. Tại sao? Nếu mà còn dục thì sanh ra con cái, con cái cũng lớn lên thành người rồi già, bệnh rồi tử là chết.

Cũng giống như cái đường hồi trước nay mình chưa tu, chưa bỏ dục. Tu mà còn nghĩ dâm dục nhiều quá thì sanh ra ngu, Tinh, Khí, Thần là tam bảo của nhà tu, nếu dục hoài thì sẽ hao mòn sức khỏe, thì làm sao trí óc sáng suốt mà học đạo, rồi đòi hỏi mình phải giống như những người tu thanh nhẹ khác.

Nếu tu mà không bỏ được cái dâm dục, thì vẫn còn tham. Muốn phá cái dục này, thì mình phải dùng trí và ý cũng như những bài học kia. Dục để làm gì, ai nấy cũng có gia đình và ai nấy cũng biết qua rồi.

Chưa tu, không biết thì còn dâm dục, chứ vào cửa tu Vô Vi Điển Quang Trường Sanh Học, thì nên bỏ dục. Ngoài cái tánh trần trược thì đâu có gì đáng hay đâu mà phải dục. Nếu tu mà còn dục thì sanh ra loạn. Thánh Tiên Phật không có ai dâm dục.

Muốn giải cái này thì cũng dùng nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật và uống thuốc Phật hóa giải. Nguyên tắc này là pháp lệnh của Vô Vi Trường Sanh Học. Khi ý dục phát khởi, thì ý dục từ từ sẽ biến mất. Tu mà không **có Pháp Lệnh giải**, cứ tu hoài mấy chục năm, vẫn còn thêm dục như thường. Rồi bỏ đạo, rồi sanh ra đồng tình luyến ái tùm lum.

**Nguyện tu thì phải dứt lòng
Con đường dục vọng, khiến mình tu ngu
Phải dùng phương pháp Nam Mô
Niệm hoài sẽ giải, dục lòng sẽ tan**

9. Chết nhát: Tu mà sợ này, sợ nọ thì tu làm chi. Đã nói và quyết tâm tu giải thoát, không muốn làm người ở thế gian nữa, thì tu cho đến cùng. Có chết cũng không sợ. Mới có thử chữ nghèo đói là sợ rồi, thì hết dám tu.

Cái pháp môn nào không thử, chứ cái pháp môn này nó thử. Coi mình có thật sự buông bỏ muốn tu giải thoát không. Hay giả đò tu. Nhiều người tu, tới ngay cái chỗ bí hiểm này, lại bỏ cuộc không dám tu. Tu thì phải có thử chứ, tu mà không thử thì làm sao thành chánh quả.

Khi mà gặp trường hợp này xảy đến thì mình phải có dũng chí vượt qua có chết cũng hay kệ, có nghèo đói cũng hay kệ. Chấp nhận hết, cùng cực cho cách mấy cũng phải kham. Mình chấp nhận cái chết là mình sống đó. **Vì mình ngộ được cái linh hồn bất diệt, nó chết chỗ này, thì nó sống chỗ khác, cao hơn, nhẹ hơn. Là chứng quả vô sanh, không còn chết chóc nghèo đói, sanh tử hãm he nữa.**

Chết thì chết, có gì đâu mà phải sợ chết. Thì sẽ sống muôn đời và không bao giờ chết với linh hồn của mình. Chứng được quả vô sanh bất tử, thì ở Niết Bàn, thì ở Thiên Đàng.

Tại sao con phải ghi nhiều như vậy và chi tiết, Má lớn tuổi, Con sợ lúc bị nhồi quả Má không biết, phải giải bằng cách nào. Nên con ghi ra tất cả là chín cái cửa mà người tu về Phật phải vượt qua.

Nhiều người tu hoài mấy chục năm mà không giải được. Họ bỏ tu, hoặc có tu mà họ giảng bậy bạ không đúng. Con sợ Má lớn tuổi và các em không rõ trên đường tu, và nhiều người tu nửa chừng thì bỏ. Tu cái gì mà sao thiệt thòi quá, cái gì mình cũng nhường, cái gì mình cũng nhịn.

Học được hai chữ nhịn nhục là thành đạt, là giác ngộ. Chín cái điều nêu trên là: CỬ DƯƠNG CHÂN KINH, hay là THUẦN DƯƠNG THOÁT TỤC, giải thoát. Học được

9 cái này thì trị được bệnh tà. Mà đây cũng là môn học Trường Sinh Học (Trường Sinh Học là sống lâu).

Mình giải từ cái này qua cái kia, giải hết 9 cái nghiệp nêu trên thì mình thoát tục, sau này mình chết, sẽ trở về cõi Tây Phương Cực Lạc.

Mình phải thanh lọc cái hồn của mình trước khi mình chết. Để như vậy đó mà không ai làm, thì ráng chịu, Con chịu biết bao nhiêu cực khổ mới đạt, bao nhiêu điều đó, mà nói ra cho ở nhà mình tu.

Có người tu đã vạch sẵn những khó khăn đó, chỉ cần mình chịu khó thực hành từ bỏ 9 cái đó thôi, đâu có ai tu mà dám nói chắc chắn như Con. Con tu thành đạt, không lẽ đối gạt Má mình và các em. Ráng thực hành rất ráo mà về Trời tận hưởng những cái gì Trời Phật ban cho mình. Sau này mình khỏi đau thai lại thành người, khỏi chết chóc bệnh hoạn, giành giật hơn thua.

Tu nó cực thì sao này về cõi Cực Lạc, thì có gì đâu mà than cực. Nhiều người nói nước Cực Lạc mà không biết mình phải chịu cực trước thì sau này mình sẽ về nước Cực Lạc mà ở. Con khám phá ra cõi Cực Lạc này, ráng tu đi để hưởng.

Chỉ có bỏ hết 9 cái xấu đó thì mới về tới nơi. Sao con biết chắc vậy, vì chính con đã bỏ và đã thực hành. Thì nước Cực Lạc là như thế đó.

Nhiều người không biết giảng về nước Cực Lạc thế nào, rồi nói khó lắm, không được đâu. Tại mình tu không được rồi nói khó lắm. Chứ thực hành rất ráo cực khổ thì khám phá ra Cực Lạc là như vậy đó. Mà người không hiểu nước Cực Lạc ra sao rồi hù tùm lum. Làm người tưởng khó, không dám tu.

Thí dụ:

Ở đời ông tỉ phú cực lắm, mới có tiền phải không, ông bác sĩ, kỹ sư cực lắm nên ông mới sung sướng phải không?

Tu nó cực hơn mấy cái ông kia gặp triệu lần thì sao mà không sướng và được ở nước tây phương Cực Lạc. Mà người ta làm được thì mình cũng làm được chỉ có hy sinh 9 cái tánh hư tật xấu, thì thành con người chơn chánh, chơn thật, chơn thiện, sẽ lên Thiên Đàng, không xuống địa ngục.

Địa ngục là dành cho những người nào lì lợm, tu không chánh.

Người chơn chánh, chơn thiện không tham lam, nịnh bợ, vậy chứ họ ở đâu sau khi chết.

Những người đó họ ở thiên đàng, thiên đàng có thật. Mà không chịu tu thì ráng chịu thôi.

Chứ bây giờ biết nói sao, người tu Vô Vi như con, con đâu có ngu, nếu mà vất vả cực nhọc quá mà không được gì thì con tu làm gì.

Tu nó giảm tánh tham lam, ác độc, ganh ghét, chê khen. Bỏ được những tánh xấu đó thì con người ta cái tâm hồn, nó nhẹ nhàng, cái nét mặt nó đẹp ra thật hồn nhiên,

khỏi đi thăm mỹ viện. Tâm đã được yên ổn rồi, thì tự nhiên cái thân xác của mình cũng thay đổi về sức khỏe và khỏi bệnh hoạn nan y hay là bệnh di truyền do Ông Bà Cha Mẹ gây nên.

Tâm và Thân xác khỏe rồi thì có cuộc sống như ông tiên bà tiên chờ chết thì thành Phật. Ráng mà tu đi, mình tu mình biết sau này mình sẽ về đâu, về Trời đó.

Còn không tu, chắc chắn khi mình chết, thì đưa xác mình cho người ta tụng kinh thôi.

Muốn mình tự biết giải thoát, hay muốn người ta tụng kinh giùm mình thì cứ lựa cho linh hồn mình. Mạnh ai nấy lo cho phần hồn mình, Chúa và Phật cũng không có lo cho mình được đâu.

Bằng cách mình tự tu, tự lo và tự tiến theo người đã đạt.

TỰ TU, TỰ HÀNH, TỰ ĐẠT

**Làm người quý giá lắm ai
Cơ duyên học hỏi, tiến nhanh thiên đàng
Thời lành gặp pháp độ nhân
Giúp người sức khỏe, tâm thân an yên**

**Để gì mà gặp pháp hay
Tùy căn tiến hóa, nhận lời vàng son
Nhắc nhau dọn sạch tâm hồn
Sao cho thanh bạch, hưởng đời thanh cao**

**Tự hành thiên quán pháp trao
Soi hồn ổn định, bộ đầu tâm yên
Điểm quang thuốc Phật hít nhiều
Thiên định sẽ thấy, nhiều điều sửa sai**

**Mỗi ngày nhớ nhớ ăn năn
Thực hành đúng pháp, sửa sai tiến hoài
Sửa cho tâm tánh thật thà
Là con đường đạo tiến về cõi Thiên**

**Về Trời vạn lý khó yên
Nên dùng một lý, tâm không mà về
Ai ai cũng phải trở về
Nếu dùng cái có, khó về Tây Phương.**

Kính Má và các em thân mến.

Con Lê Thành Lợi

Đan Mạch, ngày 6-12-2003

Thư từ con viết đưa cho mấy đứa em nào, nó tu, mà nghiên cứu tu, cho lạ, bớt bị nhồi quả, trên đường tu, mà không biết hỏi ai. Chúc Má và các em được nhiều sức khỏe và may mắn trong dịp Giáng Sinh.

Thưa các Bác, các Cô và các Anh Chị bạn đạo tu Vô Vi, thư này tôi viết riêng cho gia đình. Tôi rất yêu quý thương Cha Mẹ anh em tôi, gia đình tôi đều tu Vô Vi. Mẹ tôi thì lớn tuổi còn em thì nhỏ dại.

Trên đường tu sẽ gặp kích động phản động, để đưa tâm thức của hành giả tu Vô Vi, có dịp rèn trui về ý chí. Trên con đường chông gai này, tôi sợ Mẹ và các em tôi không hiểu nhiều, trên đường tu phải gặp gút mắc, rồi không có can đảm, như những người bỏ cuộc, mà tôi đã thấy qua, hoặc gặp những thầy giả hiệu mượn danh Phật, hay là tu lòng vòng.

Thì sẽ không biết đâu, mà tìm đường trở về nguồn cội, uống cho một kiếp làm người.

Thế nên tôi ráng cố gắng ghi ra, chi tiết rõ ràng, cho gia đình tôi, dựa vào đó và vững tâm, mà tìm ra đường đi là 9 bước đó. Thì sẽ an ngự nơi Niết Bàn Cực Lạc.

Đồng thời đó, tôi cũng xem các Cô Bác Bạn đạo cũng là bậc Cha Mẹ tôi, nên tôi trình bày qua lá thư của gia đình tôi đến với các Cô các Bác Bạn nào có nhà ý coi tôi là con cháu.

Đọc qua cũng sẽ có nhiều điều hay. Thành thật cảm ơn.

Kính Cẩn

Con

Lê Thành Lợi

Đan Mạch, ngày 13-12-2003